HOTĂRÂREA CURȚII (Camera întâi)

21 ianuarie 2010*

În cauza C-444/07,

având ca obiect o cerere de pronunțare a unei hotărâri preliminare formulată în temeiul articolului 234 CE de Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku (Polonia), prin decizia din 27 iunie 2007, primită de Curte la 27 septembrie 2007, în procedura de insolvență deschisă împotriva

MG Probud Gdynia sp. z o.o.

CURTEA (Camera întâi),

compusă din domnul A. Tizzano, președinte de cameră, îndeplinind funcția de președinte al Camerei întâi, domnii E. Levits, A. Borg Barthet, M. Ilešič și J.-J. Kasel (raportor), judecători,

avocat general: domnul M. Poiares Maduro,
grefier: domnul K. Malaček, administrator,

* Limba de procedură: polona.

având în vedere procedura scrisă și în urma ședinței din 18 iunie 2009,

luând în considerare observațiile prezentate:

— pentru MG Probud Gdynia sp. z o.o., de domnul A. Studziński, radca prawny, și de domnul M. Żytny, aplikant radcowski trzeciego roku;

— pentru guvernul polonez, de domnii M. Dowgielewicz și C. Herma, precum și de doamna A. Witczak-Słoczyńska, în calitate de agenți;

— pentru guvernul german, de domnul M. Lumma și de doamna J. Kemper, în calitate de agenți;

— pentru guvernul italian, de doamna G. Palmieri, în calitate de agent, asistată de doamna W. Ferrante, avvocato dello Stato;

— pentru Comisia Comunităților Europene, de doamnele S. Petrova și K. Mojzesowicz, în calitate de agenți,

având în vedere decizia de judecare a cauzei fără concluzii, luată după ascultarea avocatului general,

pronunță prezenta

Hotărâre

1 Cererea de pronunțare a unei hotărâri preliminare privește interpretarea anumitor dispoziții din Regulamentul CE nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență (JO L 160, p. 1, Ediție specială, 19/vol. 1, p. 143), astfel cum a fost modificat prin Regulamentul (CE) nr. 603/2005 al Consiliului din 12 aprilie 2005 (JO L 100, p. 1, denumit în continuare „regulamentul").

2 Această cerere a fost formulată în cadrul unei proceduri inițiate de lichidatorul polonez însărcinat cu lichidarea MG Probud Gdynia sp. z o.o. (denumită în continuare „MG Probud") și care vizează recuperarea, în beneficiul masei bunurilor insolvenței, a unor bunuri ale acestei societăți care au făcut obiectul unei indisponibilizări în Germania.

Cadrul juridic

Reglementarea comunitară

3 Articolul 3 din regulament, intitulat „Competență internațională", este redactat după cum urmează:

„(1) Competența de a deschide procedura de insolvență revine instanțelor din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale unui debitor. În

cazul unei societăți sau persoane juridice, centrul intereselor principale este prezumat a fi, până la proba contrarie, locul unde se află sediul social.

(2) Atunci când centrul intereselor principale ale unui debitor este situat pe teritoriul unui stat membru, instanțele unui alt stat membru sunt competente să deschidă o procedură de insolvență împotriva acestui debitor numai dacă acesta are un sediu pe teritoriul acestui din urmă stat membru. Efectele acestei proceduri se limitează la bunurile debitorului situate pe teritoriul celui de al doilea stat membru.

[…]”

4 Articolul 4 din regulament, intitulat „Lege aplicabilă”, prevede:

„(1) În absența unei dispoziții contrare în prezentul regulament, legea aplicabilă procedurii de insolvență și efectelor acesteia este legea statului membru pe al cărui teritoriu este deschisă procedura, denumit în continuare «stat de deschidere».

(2) Legea statului de deschidere determină condițiile pentru deschiderea, desfășurarea și închiderea procedurii de insolvență. Aceasta determină în special:

(a) debitorii care pot face obiectul procedurii de insolvență în raport cu calitatea acestora;

(b) bunurile care formează obiectul desistării și regimul aplicabil bunurilor dobândite de debitor ulterior deschiderii procedurii de insolvență;

(c) atribuțiile debitorului și ale lichidatorului;

[…]

(f) efectele procedurii de insolvență asupra acțiunilor individuale intentate de creditori, cu excepția proceselor în curs de soluționare;

[…]”

5 În conformitate cu articolul 5 alineatul (1) din regulament, „[d]eschiderea procedurii de insolvență nu aduce atingere drepturilor reale ale unui creditor sau terț asupra bunurilor corporale sau necorporale, mobile ori imobile […] aparținând debitorului și care se află pe teritoriul unui alt stat membru la data deschiderii procedurii”.

6 Articolul 10 din regulament prevede:

„Efectele procedurii de insolvență asupra unui contract de muncă și asupra unui raport de muncă sunt reglementate exclusiv de legea statului membru aplicabilă contractului de muncă.”

7 În cadrul capitolului II din regulament, intitulat „Recunoașterea procedurii de insolvență”, articolul 16 alineatul (1) prevede:

„Orice hotărâre de deschidere a unei proceduri de insolvență pronunțată de o instanță a unui stat membru competentă în temeiul articolului 3 este recunoscută în toate celelalte state membre de îndată ce își produce efectele în statul de deschidere.

[…]”

8 Articolul 17 din regulament, intitulat „Efectele recunoașterii”, prevede:

„(1) Hotărârea de deschidere a procedurii menționate la articolul 3 alineatul (1) produce, fără îndeplinirea vreunei formalități suplimentare, în orice alt stat membru efectele pe care i le atribuie legea statului de deschidere, cu excepția cazului unei dispoziții contrare în prezentul regulament și atât timp cât nu este deschisă în celălalt stat membru nicio procedură de tipul celei menționate la articolul 3 alineatul (2).

[…]”

9 Articolul 18 din regulament, intitulat „Atribuțiile lichidatorului”, prevede:

„(1) Lichidatorul desemnat de o instanță competentă în temeiul articolului 3 alineatul (1) poate exercita pe teritoriul unui alt stat membru toate atribuțiile conferite de legea statului de deschidere, atât timp cât nicio altă procedură de insolvență nu a fost deschisă ori nicio măsură de conservare contrară nu a fost adoptată, ca urmare a unei cereri de deschidere a unei proceduri de insolvență în statul respectiv. În special, acesta poate să deplaseze bunurile debitorului în afara teritoriului statului membru pe care acestea se află, sub rezerva articolelor 5 și 7.

[…]”

10 Articolul 25 din regulament este redactat după cum urmează:

„(1) Hotărârile cu privire la desfășurarea și închiderea unei proceduri de insolvență pronunțate de o instanță a cărei hotărâre de deschidere este recunoscută în temeiul articolului 16, precum și un concordat aprobat de o atare instanță sunt, de asemenea, recunoscute fără îndeplinirea niciunei alte formalități. Aceste hotărâri sunt executate în conformitate cu articolele 31-51 [cu excepția articolului 34 alineatul (2)] din Convenția [din 27 septembrie 1968 privind competența judiciară și executarea hotărârilor

judecătorești în materie civilă și comercială (JO 1972, L 299, p. 32)], astfel cum a fost modificată prin convențiile de aderare la această convenție [(denumită în continuare «Convenția de la Bruxelles»)].

Primul paragraf se aplică și hotărârilor care decurg în mod direct din procedura de insolvență și care au o strânsă legătură cu aceasta, chiar dacă au fost pronunțate de o altă instanță.

Primul paragraf se aplică și hotărârilor referitoare la măsurile de conservare adoptate ulterior cererii de deschidere a procedurii de insolvență.

(2) Recunoașterea și executarea altor hotărâri decât cele menționate la alineatul (1) sunt reglementate de convenția menționată la alineatul (1), cu condiția ca această convenție să fie aplicabilă.

(3) Statele membre nu au obligația de a recunoaște sau executa o hotărâre din cele menționate la alineatul (1), care ar putea conduce la o limitare a libertății individuale sau a secretului corespondenței."

11 În conformitate cu articolul 26 din regulament, „[o]rice stat membru poate refuza recunoașterea unei proceduri de insolvență deschisă în alt stat membru sau executarea unei hotărâri pronunțate în cadrul unei astfel de proceduri, dacă recunoașterea sau executarea ar contraveni în mod evident ordinii publice din statul respectiv, în special principiilor sale fundamentale sau drepturilor și libertăților individuale garantate prin Constituție".

Reglementarea națională

12 În Polonia, procedurile de insolvență sunt guvernate de Legea privind insolvabilitatea și reorganizarea (Prawo upadłościowe i naprawcze) din 28 februarie 2003 (Dz. U. din 2003, nr. 60, poziția 535), cu modificările ulterioare.

13 În temeiul articolului 146 alineatele 1 și 2 din această lege, o procedură de executare, judiciară sau administrativă, deschisă împotriva debitorului înainte de declararea insolvenței, trebuie suspendată de plin drept la data declarării insolvenței, iar sumele rezultate dintr-o procedură de executare suspendată care nu au fost distribuite trebuie transferate masei bunurilor.

14 Conform articolului 146 alineatul 3, aceleași dispoziții se aplică în cazul în care a fost constituită o garanție asupra bunurilor debitorului în cadrul unei proceduri asigurătorii.

15 Potrivit articolului 146 alineatul 4, inițierea unor proceduri de executare împotriva debitorului cu privire la bunuri din masă nu mai este posibilă odată deschisă procedura de insolvență.

Situația de fapt din acțiunea principală și întrebările preliminare

16 Reiese din decizia de trimitere că Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku a pronunțat, printr-o decizie din 9 iunie 2005, deschiderea unei proceduri de insolvență în privința MG Probud, întreprindere din sectorul construcțiilor cu sediul social în Polonia, dar care execută, în cadrul activităților unei sucursale, lucrări de construcție în Germania.

17 La cererea Hauptzollamt Saarbrücken (administrația vămilor din Saarbrücken) (Germania), Amtsgericht Saarbrücken, printr-o decizie din 11 iunie 2005, a dispus poprirea conturilor bancare ale întreprinderii menționate până la concurența sumei de 50 683,08 euro, precum și măsura sechestrului asigurător asupra diferitelor creanțe pe care aceasta din urmă le deținea împotriva unor cocontractanți germani. Aceste măsuri au fost adoptate ca urmare a procedurii inițiate de Hauptzollamt Saarbrücken împotriva directorului sucursalei germane a MG Probud, acesta din urmă fiind bănuit de încălcarea legislației germane privind detașarea lucrătorilor în considerarea neplății remunerației și contribuțiilor sociale ale mai multor muncitori polonezi.

18 Apelul declarat împotriva acestei decizii a fost respins prin ordonanța Landgericht Saarbrücken din 4 august 2005. În motivarea acestei decizii, instanța menționată indica printre altele că, în considerarea deschiderii unei proceduri de insolvență în Polonia, exista temerea că responsabilii MG Probud vor încasa rapid creanțele exigibile și că vor transfera sumele corespunzătoare în Polonia pentru a împiedica accesul autorităților germane la acestea. Landgericht Saarbrücken a considerat că deschiderea acestei proceduri de insolvență care viza bunurile MG Probud nu constituia un obstacol în calea adoptării unei măsuri asigurătorii în Germania. Astfel, potrivit acestei instanțe, procedurile naționale de insolvență deschise în alte state membre trebuie recunoscute în Germania atunci când îndeplinesc condițiile impuse la articolul 1 alineatul (1) din regulament și când sunt menționate în lista care figurează în anexa A la acest regulament. Or, copia deciziei atașată acțiunii nu ar fi permis să se aprecieze dacă era într-adevăr vorba despre o procedură de insolvență deschisă în Polonia care trebuia recunoscută în Germania în aplicarea acestei anexe A.

19 În cadrul procedurii de insolvență, Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku ridică problema legalității măsurilor asigurătorii adoptate de autoritățile germane, din moment ce dreptul polonez, care constituie legea aplicabilă procedurii de insolvență în considerarea faptului că Republica Polonă este statul de deschidere a acestei proceduri, nu ar admite asemenea măsuri asigurătorii după declararea insolvenței întreprinderii.

20 În aceste condiții, Sąd Rejonowy Gdańsk-Północ w Gdańsku a hotărât să suspende judecarea cauzei și să adreseze Curții următoarele întrebări preliminare:

„1) Având în vedere articolele 3, 4, 16, 17 și 25 din regulament […], în alți termeni în lumina normelor referitoare la competența instanței statului de deschidere a procedurii de insolvență, la legea aplicabilă acestei proceduri, precum și la condițiile și la efectele recunoașterii procedurii de insolvență, autoritățile administrative ale unui stat membru sunt îndreptățite să indisponibilizeze fonduri aflate în contul bancar al unui operator economic după ce acesta din urmă a fost declarat insolvent într-un alt stat membru (aplicarea măsurii sechestrului asigurător), în pofida dispozițiilor dreptului național al statului de deschidere a procedurii (articolul 4 din regulament […]) și dacă nu sunt îndeplinite condițiile de aplicare a dispozițiilor articolelor 5 și 10 din regulamentul menționat?

2) În lumina articolului 25 alineatul (1) și următoarele din regulament […], autoritățile administrative ale unui stat membru, pe teritoriul căruia nu a fost deschisă nicio procedură secundară de insolvență, dar care este supus unei obligații de recunoaștere în temeiul articolului 16 din regulamentul menționat, pot, întemeindu-se pe dispoziții naționale, să refuze recunoașterea, în conformitate cu articolele 31-51 din Convenția de la Bruxelles […], a hotărârilor statului membru de deschidere care privesc desfășurarea și închiderea unei proceduri de insolvență?”

Cu privire la întrebările preliminare

21 Prin întrebările adresate, care trebuie analizate împreună, instanța de trimitere solicită, în esență, să se stabilească dacă într-o situație precum cea din cauza principală, după deschiderea unei proceduri principale de insolvență într-un stat membru, autoritățile competente dintr-un alt stat membru sunt autorizate, în conformitate cu propria legislație, pe de o parte, să dispună indisponibilizarea bunurilor debitorului declarat insolvent situate pe teritoriul acestui din urmă stat membru și, pe de altă parte, să refuze

să recunoască și, după caz, să execute hotărârile care privesc desfășurarea și închiderea unei proceduri de insolvență deschise în primul stat membru.

22 Pentru a răspunde la întrebările astfel reformulate, trebuie amintit, în prealabil, că articolul 3 din regulament prevede două tipuri de proceduri de insolvență. Procedura de insolvență deschisă, în conformitate cu alineatul (1) al acestui articol, de instanța competentă din statul membru pe teritoriul căruia se află centrul intereselor principale ale unui debitor, calificată drept „procedură principală", produce efecte universale în măsura în care se aplică bunurilor debitorului situate în toate statele membre în care regulamentul este aplicabil. Deși, ulterior, instanța competentă din statul membru pe teritoriul căruia debitorul are un sediu poate, în conformitate cu alineatul (2) al articolului menționat, să deschidă o procedură, aceasta, calificată drept „procedură secundară", produce efecte care sunt limitate la bunurile debitorului situate pe teritoriul acestui din urmă stat (a se vedea Hotărârea din 2 mai 2006, Eurofood IFSC, C-341/04, Rec., p. I-3813, punctul 28).

23 Întinderea universală a procedurii principale de insolvență influențează și atribuțiile lichidatorului deoarece, conform articolului 18 alineatul (1) din regulament, lichidatorul desemnat de o instanță competentă în temeiul articolului 3 alineatul (1) din regulament poate exercita pe teritoriul unui alt stat membru toate atribuțiile conferite de legea statului de deschidere, atât timp cât nicio altă procedură de insolvență nu a fost deschisă.

24 Rezultă că simpla deschidere a unei proceduri secundare de insolvență este susceptibilă să restrângă întinderea universală a procedurii principale de insolvență.

25 De altfel, în temeiul articolului 4 alineatul (1) din regulament, stabilirea instanței competente determină legea aplicabilă. Astfel, atât în ceea ce privește procedura principală de insolvență, cât și procedura secundară de insolvență, legea statului

membru pe al cărui teritoriu este deschisă procedura, denumit „stat de deschidere”, este aplicabilă procedurii de insolvență și efectelor acesteia. În acest sens, articolul 4 alineatul (2) din regulament conține o enumerare neexhaustivă a diferitelor aspecte de procedură care sunt guvernate de legea statului de deschidere, printre care figurează în special, la litera (b), bunurile care formează obiectul desistării, la litera (c), atribuțiile debitorului și ale lichidatorului, precum și, la litera (f), efectele procedurii de insolvență asupra acțiunilor individuale intentate de creditori.

26 În plus, rezultă din interpretarea coroborată a articolului 16 alineatul (1) și a articolului 17 alineatul (1) din regulament că hotărârea de deschidere a unei proceduri de insolvență într-un stat membru este recunoscută în toate celelalte state membre de îndată ce își produce efectele în statul de deschidere și că produce, fără îndeplinirea vreunei formalități suplimentare, în orice alt stat membru efectele pe care i le atribuie legea statului de deschidere. Conform articolului 25 din regulament, recunoașterea tuturor hotărârilor, altele decât cele privind deschiderea procedurii de insolvență, are de asemenea loc în mod automat.

27 Astfel cum reiese din considerentul (22) al regulamentului, regula de prioritate definită la articolul 16 alineatul (1) din acesta, care prevede că procedura de insolvență deschisă într-un stat membru este recunoscută în toate celelalte state membre de îndată ce își produce efectele în statul de deschidere, se bazează pe principiul încrederii reciproce (Hotărârea Eurofood IFSC, citată anterior, punctul 39).

28 Astfel, tocmai această încredere reciprocă a permis nu doar punerea în aplicare a unui sistem de competențe obligatoriu pe care sunt ținute să îl respecte toate instanțele care intră în domeniul de aplicare al regulamentului, ci și renunțarea corelativă a statelor membre la normele lor interne de recunoaștere și de exequatur în favoarea unui mecanism simplificat de recunoaștere și de executare a hotărârilor pronunțate în cadrul procedurilor de insolvență (Hotărârea Eurofood IFSC, citată anterior, punctul 40, precum și, prin analogie, în ceea ce privește Convenția de la Bruxelles, Hotărârea din 9 decembrie 2003, Gasser, C-116/02, Rec., p. I-14693, punctul 72, și Hotărârea din 27 aprilie 2004, Turner, C-159/02, Rec., p. I-3565, punctul 24).

29 Curtea a precizat, în această privință, că este inerent principiului încrederii reciproce ca instanța dintr-un stat membru sesizată cu o cerere de deschidere a unei proceduri principale de insolvență să își verifice competența în considerarea articolului 3 alineatul (1) din regulament, în alți termeni să examineze dacă centrul intereselor principale ale debitorului se situează în acest stat membru. În schimb, instanțele celorlalte state membre recunosc hotărârea de deschidere a unei proceduri principale de insolvență, fără a putea controla aprecierea efectuată de prima instanță cu privire la propria competență (Hotărârea Eurofood IFSC, citată anterior, punctele 41 și 42).

30 În ceea ce privește executarea hotărârilor privitoare la o procedură de insolvență, trebuie subliniat că regulamentul nu conține reguli specifice, însă face trimitere, în cuprinsul articolului 25 alineatul (1), la sistemul de exequatur pus în aplicare prin articolele 31-51 din Convenția de la Bruxelles, excluzând totuși motivele de respingere prevăzute de această convenție pentru a le înlocui cu propriile motive de refuz.

31 Astfel, conform considerentului (22) al regulamentului, potrivit căruia motivele de refuz trebuie reduse la minimum necesar, nu există decât două asemenea motive.

32 Pe de o parte, în temeiul articolului 25 alineatul (3) din regulament, statele membre nu au obligația de a recunoaște sau executa o hotărâre cu privire la desfășurarea și închiderea unei proceduri de insolvență, care ar putea conduce la o limitare a libertății individuale sau a secretului corespondenței.

33 Pe de altă parte, în temeiul articolului 26 din regulament, orice stat membru poate refuza recunoașterea unei proceduri de insolvență deschise în alt stat membru sau executarea unei hotărâri pronunțate în cadrul unei astfel de proceduri, dacă recunoașterea sau executarea ar contraveni în mod evident ordinii publice din statul respectiv, în special principiilor sale fundamentale sau drepturilor și libertăților individuale garantate prin Constituție.

34 În ceea ce privește al doilea motiv de refuz, Curtea a precizat deja, în contextul Convenției de la Bruxelles, că recurgerea la clauza de ordine publică prevăzută la articolul 27 punctul 1 din această convenție, în măsura în care constituie un obstacol în calea realizării unuia dintre obiectivele fundamentale ale acesteia, respectiv facilitarea liberei circulații a hotărârilor, nu trebuie să aibă loc decât în cazuri excepționale (Hotărârea din 28 martie 2000, Krombach, C-7/98, Rec., p. I-1935, punctele 19 și 21, precum și Eurofood IFSC, citată anterior, punctul 62). Or, jurisprudența referitoare la articolul 27 punctul 1 din această convenție se poate transpune pentru interpretarea articolului 26 din regulament (Hotărârea Eurofood IFSC, citată anterior, punctul 64).

35 Tocmai în lumina considerațiilor ce precedă este necesar să se statueze asupra întrebărilor adresate de instanța de trimitere.

36 În speță, este cert că sediul social al MG Probud se află în Polonia și că, printr-o decizie din 9 iunie 2005, aceasta a fost declarată insolventă de o instanță poloneză.

37 Rezultă din articolul 3 alineatul (1) din regulament că, pentru societăți, centrul intereselor principale este prezumat a fi, până la proba contrară, locul unde se află sediul social. În această privință, Curtea a precizat că prezumția simplă prevăzută de legiuitorul comunitar în favoarea sediului social al unei societăți nu poate fi înlăturată decât dacă elemente obiective și care pot fi verificate de terți permit dovedirea existenței unei situații reale diferite de cea pe care se presupune că o reflectă locul sediului social (Hotărârea Eurofood IFSC, citată anterior, punctul 34). Această situație s-ar putea regăsi în special în cazul unei societăți care nu exercită nicio activitate pe teritoriul statului membru în care este situat sediul său social. În schimb, atunci când o societate își desfășoară activitatea pe teritoriul statului membru în care este situat sediul său social, faptul că deciziile sale economice sunt sau pot fi controlate de către o societate-mamă stabilită în alt stat membru nu este suficient pentru a înlătura prezumția prevăzută de regulament (Hotărârea Eurofood IFSC, citată anterior, punctul 37).

38 Or, întrucât dosarul aflat la dispoziția Curții nu conține niciun element de natură să răstoarne prezumția enunțată la articolul 3 alineatul (1) din regulament, rezultă că centrul intereselor principale ale MG Probud se situează în Polonia.

39 În conformitate cu articolul 1 alineatul (1) din regulament, procedurile de insolvență cărora li se aplică acesta trebuie să răspundă unui număr de patru caracteristici. Trebuie să fie vorba despre o procedură colectivă, ce ia naștere în contextul insolvenței debitorului, să aibă ca urmare desistarea parțială sau totală a acestuia și desemnarea unui lichidator. Aceste proceduri sunt enumerate în anexa A la regulament, iar lista lichidatorilor figurează în anexa C a acestuia (Hotărârea Eurofood IFSC, citată anterior, punctele 46 și 47).

40 În măsura în care procedura de insolvență deschisă în privința MG Probud face parte dintre cele enumerate în anexa A la regulament, rezultă din aplicarea articolului 3 din acest regulament că instanțele poloneze sunt competente să deschidă o procedură principală de insolvență și să adopte toate hotărârile care privesc desfășurarea, precum și închiderea acesteia din urmă. În plus, rezultă din aplicarea articolului 4 din regulamentul menționat că legea poloneză este aplicabilă procedurii de insolvență menționate și efectelor sale.

41 Pe de altă parte, lichidatorul desemnat de instanța poloneză, cu condiția să figureze în anexa C din regulament, poate, conform articolului 18 din acesta din urmă, exercita pe teritoriul altor state membre toate atribuțiile conferite de legea poloneză și, în special, acesta poate să deplaseze bunurile debitorului în afara teritoriului statului membru pe care acestea se află.

42 Astfel cum au subliniat mai multe persoane interesate care au depus observații scrise la Curte, nicio procedură secundară nu a fost deschisă în speță și niciuna dintre excepțiile prevăzute la articolele 5-15 din regulament și, mai particular, niciuna dintre cele care

figurează la articolele 5 și 10 din acesta din urmă, vizate în mod expres de instanța de trimitere, nu este aplicabilă în cadrul cauzei principale.

43 Având în vedere aceste elemente și în considerarea întinderii universale care trebuie atribuită oricărei proceduri principale de insolvență, procedura de insolvență deschisă în Polonia include toate activele MG Probud, inclusiv cele situate în Germania, iar legea poloneză determină nu numai deschiderea procedurii de insolvență, ci și desfășurarea și închiderea acesteia. În acest sens, legea menționată este chemată să guverneze soarta bunurilor situate în celelalte state membre, precum și efectele procedurii de insolvență asupra măsurilor al căror obiect îl pot constitui aceste bunuri.

44 Dat fiind faptul că Legea poloneză din 28 februarie 2003 privind insolvabilitatea și reorganizarea, cu modificările ulterioare, nu permite, după deschiderea unei proceduri de insolvență, inițierea împotriva debitorului a unor proceduri de executare privind bunurile care compun masa bunurilor insolvenței, autoritățile germane competente nu puteau dispune în mod valabil, în aplicarea legislației germane, măsuri de executare asupra bunurilor MG Probud situate în Germania.

45 Astfel, după cum rezultă din articolele 16 și 17 din regulament, hotărârea de deschidere a unei proceduri de insolvență adoptată în Polonia trebuie recunoscută automat în toate celelalte state membre, fără nicio altă formalitate, cu toate efectele pe care i le atribuie legea poloneză.

46 În plus, în măsura în care niciun element din dosarul depus la Curte nu permite să se rețină existența unuia dintre motivele de refuz enunțate la punctele 32 și 33 din prezenta hotărâre, instanța germană sesizată era ținută să recunoască nu numai hotărârea de deschidere a procedurii de insolvență pronunțată de instanța poloneză competentă, ci și toate celelalte hotărâri referitoare la această procedură, astfel încât nu poate să se opună executării acestora din urmă în aplicarea articolelor 31-51 din Convenția de la Bruxelles.

47 Având în vedere toate considerațiile care precedă, trebuie să se răspundă la întrebările adresate că regulamentul, în special articolele 3, 4, 16, 17 și 25 din acesta, trebuie interpretat în sensul că, într-o cauză precum cea principală, după deschiderea unei proceduri principale de insolvență într-un stat membru, autoritățile competente dintr-un alt stat membru, în care nu a fost deschisă nicio procedură secundară de insolvență, sunt ținute, sub rezerva motivelor de refuz deduse din articolul 25 alineatul (3) și din articolul 26 din regulament, să recunoască și să execute toate hotărârile care privesc această procedură principală de insolvență și, prin urmare, nu sunt îndrituite să dispună, în aplicarea legislației acestui alt stat membru, măsuri de executare asupra bunurilor debitorului declarat insolvent situate pe teritoriul acestui alt stat membru, atunci când legislația statului de deschidere nu le permite, iar condițiile care subordonează aplicarea articolelor 5 și 10 din regulament nu sunt îndeplinite.

Cu privire la cheltuielile de judecată

48 Întrucât, în privința părților din acțiunea principală, procedura are caracterul unui incident survenit la instanța de trimitere, este de competența acesteia să se pronunțe cu privire la cheltuielile de judecată. Cheltuielile efectuate pentru a prezenta observații Curții, altele decât cele ale părților menționate, nu pot face obiectul unei rambursări.

Pentru aceste motive, Curtea (Camera întâi) declară:

Regulamentul (CE) nr. 1346/2000 al Consiliului din 29 mai 2000 privind procedurile de insolvență, în special articolele 3, 4, 16, 17 și 25 din acesta, trebuie interpretat în sensul că, într-o cauză precum cea principală, după deschiderea unei proceduri principale de insolvență într-un stat membru, autoritățile competente dintr-un alt stat membru, în care nu a fost deschisă nicio procedură secundară de insolvență, sunt ținute, sub rezerva motivelor de refuz deduse din articolul 25 alineatul (3) și din articolul 26 din acest regulament,

să recunoască și să execute toate hotărârile care privesc această procedură principală de insolvență și, prin urmare, nu sunt îndrituite să dispună, în aplicarea legislației acestui alt stat membru, măsuri de executare asupra bunurilor debitorului declarat insolvent situate pe teritoriul acestui alt stat membru, atunci când legislația statului de deschidere nu le permite, iar condițiile care subordonează aplicarea articolelor 5 și 10 din regulamentul menționat nu sunt îndeplinite.

Semnături